

„Mis olli selle herra nimmi?” küsisisid mitto.

„Würst Sheremetjew.” —

Reik sõbrad töösid müttsa ja hüüdsid: „Ellago würst Sheremetjew!” — — Meie agga, kes meie praego ellame, eks meie woi tuhhat kord röömsaminne disata: Ellago Keiser Aleksander II.? Ja sedda on temma väärat: temma on mittokümmend miljoni pärrispõlwe ilkest peastnud ja nende aalikko õnne kindlaks raeanud. Viikkendago Jummal temma ellopäivi ja õnnistago tedda rohkesti siin aalikkus põlves ja seal iggaveste! —

Mårg mees ja mårg naene.

Üks põllomees teggi keige páwa läbbi põllo peal tööd, kus raske vihma saddo ja tuul tedda olli nenda läbbi lönud, et ennam hamba alkuwa ei olnud ja tulli õhto hilja, mårg ja våssinud kojo. Koddo ukse peal tulli temma alles noor naene, temmale västo, kes keige páwa läbbi sojas toas istunud ja mitte ei

julgend pead ukjest wålja pišta, ütles röömsa heálega: „Minno armas mees! Keige páwa läbbi soddas kangeste vihma ja puhhus tuult, sellepärrast ei sanud ma kaewust wet tua, et olleksin woinud sulle soja leent västo keta. Sa oled jubba nüüd üks kord mårg, to sinna muulle paar ámbri täit kaewust wet; mårjemaks sa ennam ei woi sada, kui sa jubba oled!”

Raesel olli ðigus kül, mårgemaks ei woinud ta ennam sada, sellepärrast ei rákinud temma västo, wöttis ámbrid, läks ja tõi wet. Kui ta jálle weega taggasí tulli, ei olnud naene veel mitte middagi walmis pannud, waid otis et mees pidzi ka tuld ülles tegema ja padda pessema. Kui mees sedda näggi, wöttis ühhe ámbre teise járrele ja kallas naese faela ütteldes: „Nüüd oled sa nisammo mårg, kui minna ja woid isse miïna ja wet tua; mårjemaks ei woi sa jo ennam sada!”

Suremat rido neil ei olnud; agga seß tunnist sadik olli igga kord, kui mees kojo tulli, tubba kassitud ja soe leem walmis kedetud.